

Chrystadelfiańska Misja Biblijna

PODSTAWOWE PRAWDY BIBLIJNE

20 Szabat

– czy to dzień szczególny?

Kiedy przeczytasz tę ulotkę, będziesz znać odpowiedzi na te pytania:

1. Który dzień jest szabatem?
2. Czy Jezus uważał, że szabat to dzień szczególny?
3. Czy chrześcijanie powinni zachowywać szabat?
4. Czym jest „odpoczynek”, który Bóg obiecał wiernym chrześcijanom?

1. Który dzień jest szabatem?

Odpowiedź na to pytanie może cię zaskoczyć. Szabat w Biblii zaczynał się o zachodzie słońca w piątek i kończył się o zachodzie w sobotę. Tak przestrzegali go Żydzi. Ten „dzień” zaczynał się, kiedy zapadał mrok. Przyczynę tego można znaleźć w Księdze Rodzaju 1,5: „I tak upłynął wieczór i poranek – dzień pierwszy”. Najpierw był wieczór.

Szabat i obowiązki człowieka z nim związane zostają odnotowane 2 500 lat później, w Księdze Wyjścia 20,9-11: „Sześć dni będziesz pracować i wykonywać wszystkie twe zajęcia. Dzień zaś siódmy jest szabatem ku czci Pana, Boga twego. Nie możesz przeto

w dniu tym wykonywać żadnej pracy [...], pobłogosławił Pan dzień szabatu i uznał go za święty”. Dzisiaj ortodoksyjni Żydzi nadal zachowują ten szabat. Był to wspaniały odpoczynek dla tych, którzy pracowali sześć dni w tygodniu, a zwłaszcza dla niewolników. Dla wszystkich było to uwolnienie od zapracowanych dni poświęconych na zarabianie na życie. W szabat można było całą uwagę skupić na oddawaniu czci Bogu.

2. Czy Jezus uważał, że szabat to dzień szczególny?

Istnieje wyraźny kontrast między pojmowaniem dnia szabatu przez żydowskich przywódców a przez Jezusa. Przywódcy byli bardzo rygorystyczni. Byli surowi dla ludzi, którzy nie byli tak samo rygorystyczni. Faktycznie byli bardziej surowi, niż to sam Bóg zamyślił. Jezus przyjął zupełnie inny pogląd. Rozumiał bowiem prawdziwe znaczenie szabatu.

Przywódcy troszczyli się o „literę prawa”. Jezus dbał o ducha prawa. Kiedy Jezus uzdrawiał mężczyzn i kobiety w dniu szabatu, przywódcy byli przeciwko niemu. Narzekali nawet, że chromy człowiek, którego Jezus uzdrowił, „pracuje” w szabat. Wszystko dlatego, że niósł swoją matę po tym, kiedy został uzdrowiony! Mówili też przeciwko uczniom Jezusa, za to, że w szabat zrywali kłosa zboża do jedzenia.

Kiedy Jezus uzdrawiał w szabat, widział w tym sposób uwielbienia Boga. Jezus musiał mieć rację, bo przecież przyszedł, aby wypełniać wolę swego Ojca i to czynił. Bóg z upodobaniem mówił o Jezusie „Mój umiłowany Syn”. Jezus mówił: „Szabat został uczyniony dla człowieka”. Był to dzień od-

poczynku i uwielbienia, i czczenia Boga przez wypełnianie Jego woli.

Nawet, kiedy Jezus uzdrowił kobietę, która przez 18 lat cierpiała z powodu skrzywionego kręgosłupa (Ewangelia Łukasza 13,11-13) i mężczyznę, który był sparaliżowany przez 38 lat (Ewangelia Jana 5,1-9), przywódcy ciągle gderali. Ale przez dzieło Jezusa, szabat osiągnął nowe szczyty. On oferował więcej niż odpoczynek fizyczny, kiedy mówił: „Przyjdźcie do mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a ja was pokrzepię [...], uczcie się ode mnie [...], a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych. Albowiem jarzmo moje jest słodkie, a moje brzemie lekkie” (Ewangelia Mateusza 11,28-30). Jezus mógł także zdjąć ich brzemie grzechu. Mógł pokazać im ścieżkę prowadzącą do życia wiecznego.

Przykład Jezusa pomaga nam zrozumieć prawdziwe znaczenie szabatu. On wykonywał dzieło swego Niebiańskiego Ojca każdego dnia. Jego wyznawcy muszą robić to samo. Wykonywanie woli Bożej dzień po dniu jest dalece ważniejsze niż spieranie się o to, czy powinno się zachowywać szabat jako dzień szczególny, czy też nie.

3. Czy chrześcijanie powinni zachowywać szabat?

Istnieje wiele powodów, dlaczego chrześcijanie nie powinni być zmuszani do zachowywania szabatu jako dnia szczególnego:

- (a) Nigdzie w Nowym Testamencie nie ma mowy o tym, że chrześcijanie muszą zachowywać szabat.
- (b) W Dziejach Apostolskich 15 przywódcy chrześcijańscy doszli do wniosku, że „nie należy nakładać ciężarów” na nieżydow-

skich chrześcijan, „lecz napisać im, aby się wstrzymali od pokarmów ofiarowanych bożkom, od nierządu, od tego, co uduszone, i od krwi”. Była to mądra rada. Miało to zachować pokój między Żydami a chrześcijanami nieżydowskimi. Zauważmy, że szabat nie został uwzględniony jako coś, co nawróceni poganie mieli zachowywać.

(c) Nowy Testament nie wspomina o potępieniu chrześcijan za to, że nie zachowują szabat.

(d) W Księdze Wyjścia 31,13-17 mowa jest o tym, że szabat był znakiem między Bogiem a Izraelem. Nie ma nigdzie wzmianki o tym, żeby kiedykolwiek został uczyniony znakiem między Bogiem a chrześcijanami.

(e) Chrześcijanie nie są pod Prawem Mojżeszowym. Paweł stwierdza to bardzo wyraźnie w Liście do Galatów 3,24-25: „Prawo stało się dla nas wychowawcą, który miał prowadzić ku Chrystusowi, abyśmy z wiary uzyskali usprawiedliwienie. Gdy jednak wiara nadeszła, już nie jesteśmy poddani wychowawcy”. Paweł mówi nam, że dla chrześcijańskich wierzących jest wolność w Chrystusie. Faktycznie, Paweł bywał zawiedziony, kiedy jacyś chrześcijanie wracali do prawa. Nazywał ich „nierozumnymi Galatami” za to, że tak robili (List do Galatów 3,1).

Chrześcijanie mają wolność wyboru, czy chcą uważać szabat za dzień szczególny, czy też nie. Paweł powiada: „Niechaj więc nikt o was nie wydaje sądu co do jedzenia i picia bądź w sprawie święta czy nowiu, czy szabat! Są to tylko cienie spraw przy-

szłych, a rzeczywistość należy do Chrystusa” (List do Kolosan 2,16-17).

Sam Jezus Chrystus jest rzeczywistością. Jego słowa i czyny muszą przekształcać nasze życie. Prawo było tylko cieniem. Sprzeczenie się o to, czy powinniśmy zachowywać szabat jako dzień szczególny, czy też nie, to jakby sprzeczenie się o cień. To niedostrzeżenie sedna rzeczy. Dużo ważniejsze jest zrozumienie życia Jezusa Chrystusa.

Paweł przemawia do nas prostym językiem: „Jeden czyni różnicę między poszczególnymi dniami, drugi zaś uważa wszystkie za równe: niech się każdy trzyma swego przekonania!” (List do Rzymian 14,5). To oznacza, że żaden chrześcijanin, ani żadna grupa chrześcijańska nie mają prawa mówić innym, jak mają traktować szabat. Żydzi musieli zachowywać szabat, ponieważ tak im nakazał Bóg. Chrześcijanie mogą postanowić, że będą zachowywać szabat, ale nie muszą. Bóg nie dał chrześcijanom takiego przykazania.

Musimy całkowicie skupiać się na Jezusie Chrystusie, jego nauczaniu, jego doskonałym życiu i jego ofierze. To może prowadzić do zbawienia i życia wiecznego. Chrześcijanie muszą uświadomić sobie, że każdy dzień należy do Boga. Ponieważ cały nasz czas należy do Boga, chrześcijanie muszą codziennie żyć pobożnie.

4. Czym jest „odpoczynek”, który Bóg obiecał wiernym chrześcijanom?

„Jeszcze trwa obietnica wejścia do Jego odpoczynku [...]. Dziś, jeśli głos Jego usłyszycie, nie zatwardzajcie serc waszych! [...] A zatem pozostaje odpoczynek szabat dla ludu Bożego” (List do Hebrajczyków 4,1-9). Teraz poznanie Jezusa przynosi nam du-

chowy odpoczynek. Ale mają nadejść jeszcze większe błogosławieństwa. Zaczną się, kiedy Jezus powróci na ziemię. Wskrzesi on umarłych i da wieczne życie swoim wiernym wyznawcom z każdego pokolenia. Przyjdzie jako „Król królów i Pan panów”. Będzie to czas pokoju i wielkiej radości.

Biblia nazywa ten przyszły czas „królestwem Bożym”. W tym czasie cudowna wiadomość będzie brzmiała: „Królestwa świata stały się królestwami Pana naszego i Chrystusa jego, i królować będzie na wieki wieków” (Apokalipsa 11,15).

Ci, którzy zostaną zbawieni, będą pomagać Chrystusowi w przekazywaniu jego posłania zbawienia śmiertelnej populacji ziemi. Cóż za perspektywa! Cóż za błogosławieństwo! Jeżeli teraz będziemy oddawać Bogu cześć w odpowiedni sposób codziennie, a nie tylko w szabat, wówczas życie wieczne będzie nasze z chwilą przyjścia naszego Króla.

„I owszem przyjdź, Panie Jezusie!” (BG)

Chętnie udzielimy dalszych informacji na temat naszej wspólnoty i naszej wiary. Prosimy o kontakt:

www.prawdybiblijne.com

Wszystkie cytaty biblijne pochodzą z Biblii Tysiąclecia, wyd. IV, 1989, chyba że zaznaczono inaczej (BG: Biblia Gdańska, 1632).